

er forfalden, og Shylock har Ret til at skære et Skaalpund ud af denne Købmands Legeme ved Siden af hans Hjerte.“

Med Hensyn til Kontrollen skal jeg gøre opmærksom paa, at Købmanden skal prisgive alle sine Forretningshemmeligheder; Bøger, Breve og Papirer skal han fremlægge; enhver Oplysning skal han og hans Personale stille til Raadighed. Det staar udtrykkeligt, at han i Forretningstiden skal forevise hele sit Lager for Kontrollen, og hvis der opdages Overtrædelser, skal han og hans Personale give „Vejledning“ derom. Han skal vejlede Straffemyndighederne med Hensyn til, hvorledes de skulle gaa frem; det plejer dog ellers ikke at være Tilfældet.

Trods den Publikums-Kontrol, som man paaberaaber sig saa stærkt i Bemærkningerne, og trods den yderst vidtgaaende, ja ubegrænsede, Kontrol, den næringsdrivende undergives fra Toldvæsenets Side, stoler Ministeren dog ikke paa, at det er tilstrækkeligt, og derfor skulle ogsaa de næringsdrivendes egne Folk kontrollere dem. De skulle have en betydelig Belønning, hvis de angive deres Principaler for Overtrædelser, og det kan bevises, at der er begaaet saadanne. Regeringen havde sat denne Belønning til Angiveren til 50 pCt. af Bøden, men i det høje Folkeeting har man dog ment, at det kunde være rigtigt at redde noget mere for Statskassen, for man har der sat Belønningen ned til $\frac{1}{3}$; saa bliver der jo mere tilbage for Staten. Men selv denne Trediedel forekommer mig at være af en meget odiøs Beskaffenhed. At en Mands Kontorister, Kellnere, Tjenestetyende o. s. v. ved at opdage en Fejl, som deres Chef har begaaet — dette sidste skal jeg straks sige et Par Ord om —, kunne komme i Besiddelse af en ikke saa ringe Sum Penge, det er dog noget, som — ja, man kan paaberaabe sig Lovgivningen fra 1795, og det har Ministeren ogsaa gjort — . . . men jeg synes dog, at man nu i det 20de Aarhundrede skulde være kommen til en noget anden Opfattelse i saa Henseende. Selv om Angiveren kun fremsætter sin Angivelse af Pengegridskhed og uden at kunne bevise, at der virkelig foreligger Overtrædelse, er det dog en yderst generende Ting for vedkommende næringsdrivende. Sagen skal jo gøres til Genstand for offentlig Undersøgelse og Paatale som kriminel Sag, og der vil derfor altid blive kastet en Skygge paa ham, selv om det maatte vise sig, at der ingen Forseelse er begaaet, eller at den er meget ringe. Hvad der kan foranlediges af

Pengeafpresning o. l. ved en saadan Ordning, skal jeg ikke komme nærmere ind paa; de Herrer kunne selv regne sig dertil.

Jeg har gennemgaaet de Bestemmelser, som forekomme mig at fortjene særlig Opmærksomhed. § 21 har jeg ikke nævnt; den siger, at denne Lov ikke gælder for Færøerne. Det er efter min Mening det eneste Lysspunkt i Loven. Der er altsaa dog et Sted her i Landet, hvor man har Haab om at slippe fri for den! Jeg er for Resten ikke ganske sikker paa det, for man har vel ikke Lov til at eksportere Vin herfra til Færøerne uden Stempel. De handlende deroppe maa vist selv forskrive Vinen og lade være at stemple den.

Nu har jeg spurgt mig selv, hvorledes den samme Finansminister, der har forelagt os, hvad jeg vil kalde et frisindet Toldlovsforslag, et Lovforslag, som hviler paa velovervejede Betragtninger og som ogsaa har været Genstand for adskillig Anerkendelse i mange Kredse, hvorledes han egentlig har kunnet forelægge denne Lov om en Stempelskat paa Vin i den Form, hvori den her fremtræder, især da jo en stor Del af den Indtægt, den skal give, maa tages af de 11 Mill. Liter, som ifølge det i øvrigt meget løse statistiske Grundlag, hvorpaa Lovforslaget hviler, forudsættes at blive brugte til de billige Vine, som Folk, der for en stor Del ere Fattigfolk, bruge, naar de skulle have Konfirmation og Barnedaab o. s. v., de Vædsker, vi se staa i Vinduerne i Københavns mindre Gader til 35—50 Øre Flasken. Naar man ikke vil have den rene Brændevin, men vil have lidt Kulør paa den, saa køber man dem; men de ere jo allerede beskattede gennem den Brændevinsafgift, vi have, saa det er egentlig ikke rigtigt at sige, at man vælter en Skat fra det store Forbrug, Kaffe og Petroleum, over paa Luksusforbrug. En stor Del af denne Skat vil jo netop ramme Smaafolk.

Men naar man nu altsaa spørger: Hvorledes er Ministeren kommen til dette her? saa kunde jeg tænke mig, han vilde sige: „Jo, jeg saa i Toldkommissionens Betænkning, at der var et Mindretal, der havde udkastet den Tanke, at man maaske kunde komme frem ad den Vej, naar man vilde skaffe flere Penge i Statskassen“ — der blev dog i Kommissionen ikke stillet Forslag om det, heller ikke af den daværende Regering —, „og saa sagde jeg til nogle af mine Embedsmænd: „Jeg vil gerne have 4 Mill. Kr. paa en eller anden Maade, jeg har Brug for 4 Mill. Kr.“ — for det har den højtærede Minister, det